

Sămănătorul

Revistă Literară Săptămînală

Supt îngrijirea d-lor :

D. ANGHEL, ST. O. IOSIF, M. SADOVEANU, G. SANDU-ALDEA, ION SCURTU

PENTRU PARTEA LITERARĂ.

G. M. MURGOCI

PENTRU PARTEA ȘTIINȚIFICĂ.

Sumarul :

- I. SCURTU. — O pierdere pentru cultura romînească.
NATALIA IOSIF. — Un mosafir (poezie).
N. N. BELDICEANU. — Moș-Vasilică (povestire).
MIRON VOLBURĂ. — Războiul, 1794 (poezie) Cluj
G. V. BOTEZ-GORDON. — Samariteanca (traducere din Edmond Rostand).
A. ȘCHEPKIN. — E atîta liniște (poezie).
G. MURGOCI. — Discursul de recepție al d-lui Mrazec.
I. SCURTU și G. M. M. — Cronica artistică și literară.
A. G. D. — Cronica veselă : O călătorie în Infernul literar.

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA :

B-dul ACADEMIEI No. 3. — Str. EDGAR QUINET No. 4.

BUCUREȘTI.

EXEMPLARUL :

In țară . . . 20 bani
In străinătate 25 ,

ABONAMENTUL ANUAL :

In țară . . . 10 lei
In străinătate . 12 ,

A APĂRUT :

TEATRU

VOLUMUL IV

DE

V. ALECSANDRI

Prețul Lei 1.50

A APARUT :

BCU Cluj / Central University Library Cluj

GENIU PUSTIU

ROMAN INEDIT

DE

MIHAIL EMINESCU

EDIȚIA II

==== SUB ÎNGRIJIREA D-LUI =====

ION SCURTU

Prețul Lei 2.—

SĂMĂNĂTORUL

REVISTĂ LITERARĂ SĂPTĂMINALĂ

<p>REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : B-dul Academiei, 3, Strada Edgar Quinet, No. 4. BUCUREȘTI</p>	<p>ABONAMENTUL ANUAL În țară . . . . . 10 lei În străinătate . . . . . 12 »</p>
--	---

O PIERDERE PENTRU CULTURA ROMÎNEASCĂ

— CU PRILEJUL MORȚII TRAGICE A LUÎ GRIGORE ȘI ADINEI OLĂNESCU —

Una dintre acele grozave nenorociri din senin care lovesc cu atît mai crud, cu cît se ivesc mai fără de veste, a zdrobit viețile a două personalități de seamă printre membrii boierimei vechi bucureștene: Grigore și Adina Olănescu, striviți în catastrofa de cale ferată din Ungaria. Ca 'n fiecare primăvară, plecaseră și de astădată într'o călătorie prin țările Apusului, spre a se întoarce în preajma Paștilor iarăși în patria iubită. Însă geniul răului, demonul care pîndește cu osînda sa tocmai viețile omenești cele mai frumoase, aș voit ca drumul lor să fie cel din urmă în lumea aceasta a întîmplărilor celor mai bizare, a capriciilor celor mai neînțelese ale sorții.

Moartea lui Grigore și Adinei Olănescu, înrudiți cu numeroase familii din cele mai strălucite ale boierimei noastre istorice, ei înșiși fiind vîlastare de neam ales și vechiū,—a întins vîlul durerii peste mare parte din societatea noastră înaltă. Dar nenorocirea fulgerătoare mai înseamnă și o pierdere din cele mai simțite pentru cultura romînească de astăzi, în atîtea ramure ale sale, căci și Grigore și Adina Olănescu își cuceriseră prin însușirile lor de suflet, prin muncă, prin jertfe necontenite un loc de frunte printre elementele conducătoare ale vieții noastre sociale.

Grigore Olănescu fusese pînă ieri o personalitate politică din cele mai stimate. Reputația și-o datora unei pregătiri culturale întinse, unor idei și sentimente romînești nestrămutate, unei onestități desăvîrșite, unei depline închinări intereselor obștei, unei atitudini totdeauna cumpănite, senine, nobil-omenești care cuceria pe amic ca și pe adversar. Fost mare demnitar al Statului, specialist remarcabil în problemele finanțelor romînești, luptător statornic, în primele rînduri, pentru idealul regenerării noastre politice, Grigore Olănescu va rămînea legat, prin fapte și prin scrieri, de istoria vieții politice romînești a vremii nouă. Numele său era cunoscut și printre factorii culturii și

literaturii noastre, pentru care arătase cu atâtea prilejuri înțelegere și iubire.

Tovarășa credincioasă a vieții sale de fapte bune și a sfârșitului tragic, Adina Olănescu era, prin deosebita sa personalitate și prin activitatea binefăcătoare ce desfășura pe atâtea tărîmuri ale vieții românești, o podoabă a boierimei noastre, o stea conducătoare a vieții ei pe căile vechi și glorioase ale tradițiilor naționale păstrate cu sfințenie, ca și vechile hrisoave și odoare familiare. Înzestrată cu daruri multe ale spiritului și ale inimei, crescută în atmosfera limpede a vieții boierești sănatoase din vremea renașterii naționale, împărtășită de o cultură românească și universală din cele mai bogate, stăpîna și pe o voință extraordinară, — Adina Olănescu și-a dobîndit, prin vrednicia faptei, prin noblețea jertfei de sine, prin bielsugul moral al sufletelor altruiste, un loc de cinste în activitatea culturală a societății românești înalte. Nu se pot înșira în cîteva rînduri acțiunile ei de cultură și de binefacere cărora se devotase cu toată rîvna unui suflet de elită. E deajuns să facem amintire că dînsa era vicepresidenta, secretara și casiera neobosită a «Societății femeilor romîne» și, împreună cu d-na Ecaterina Gr. Cantacuzino, venerabila președintă a Societății, fusese sufletul acestui binecuvîntat așezămînt de cultură românească pe seama boierimii noastre. Reprezentantă ilustră, ca și Doamna Cantacuzino, a domnițelor noastre de odinioară, care-și închinau viața aceluiași scopuri românești ca și bărbații lor, Adina Olănescu citia cu adevărată dragoste operele literaturii noastre vechi și nouă, cunoștea foarte bine chiar slova bătrînelor documente și stăruise din tot sufletul pentru o apropiere mai strînsă între cercurile noastre intelectuale și boierimea de neam. Adina Olănescu are în mare parte și meritul de-a fi izbutit să atragă în sfera păturei noastre de sus ideile și aspirațiile de cultură pur românești ale noiei generații de scriitori și învățați, invitați a face lecturi și cursuri în fața publicului celui mai ales al Capitalei românești. Tot Adinei Olănescu trebuie să i se mulțumiască și pentru sprijinul puternic pe care l-a dat întemeierii Societății «Crucea Roșie» a doamnelor romîne. Precum în zilele grele ale mișcării de la 13 Martie 1906, pentru apărarea drepturilor limbei noastre, Adina Olănescu rămăsese credincioasă ideilor și sentimentelor sale românești, încercînd mereu a înlătura unele neînțelegeri fatale și a împiedeca prăpastia ce părea a vroi să se deschidă iarăși între cărturarii noștri și boierime, — tot astfel deunăzile, în vremea fioroasă a răzmiriței țărănești, se duse curajoasă pe cîmpul rănîților, cu același gînd generos, în fruntea ambulanțelor Crucii Roșii, ca să împrăștie în bezna urilor și a suferințelor razele

calde ale sufletului ei îngeresc, ale simțirii și cugetării ei larg românești. Precum în seara de 13 Martie 1906, dînsa se afla nu la «Teatrul Național» înstrăinat, ci la conferința «Societății femeilor romîne», precum în zilele Paștilor din acelaș an dînsa venise cu soțul ei la «șezătoarea romînească» menită a sparge porțile ferecate ale «Teatrului Național» prin puterea duhului pacinic al literaturii și al muzicei romînești, — tot astfel acum, în răscoala patimilor neamului nostru, dînsa își îndeplinia cu mulțumire sufletească rolul cucernic de domniță din neam mare, alinînd pe cei nefericiți și împăcînd pe frații învrăjbiți...

Figura senină și distinsă, care dispăre dintre noi cu Adina Olănescu, spre a trece — alătura de luminoase domnițe ca neuitata Anicuța Manu — în lumea umbrelor scumpe ale istoriei romînești, nu va dispăre curînd și din pomenirea credincioșilor culturii noastre. Pe mormîntul care închide astăzi două vieți stinse în chip tragic, lacrima scriitorilor cari au cunoscut pe Grigore și Adina Olănescu, cari i-au știut înțelege, prețui și admira, va picura, din vreme în vreme, ca un semn de recunoștință și de amintire duiosă.

I. SCURTU.

BCH Cluj / Central University Library Cluj

Un mosafir

*Dac' ai pătruns la mine 'n casă,
La ce din colț în colț ferești?
Nu simți tu, pasăre aleasă,
Ce scumpă și ce dragă-mi ești?*

*Mi-e milă — văd cât ți-e de frică —
Dați drumul la ferești, la ușă,
Dar tu, pribeagă rîndunică,
De spaimă, tot nu pricepuși...*

*Ei vezi, te-am prins! Pe aripioară
Te netezesc, te mîngîi lin,
Și, uite, îți dau drumul, zboară
În marea cerului senin!*

*Vă duce-ți dar tovărășie
Plutînd în larg — căci a zburat
Ca pasărea din colivie,
Și gîndu-mi neastîmpărat!*

NATALIA IOSIF.

MOȘ-VASILICĂ

II.

(Sfârșitul).

Puseseră masa în odaia cea mare, căci nu era de chip să încapă în altă parte atîta pojodic,—că am uitat să vă spun că numai nepoțelii erau zece la număr, cei mulți înainte !

Bătrînii erau voioși ca niște socrii mari.

Redingota străveche a lui Moș-Vasilică și rochia neagră de mătasă, împodobită cu mărgele mărunte, a cucoanei Varvarei, răspindea împrejur o mireasmă ușoară de canforă. Nu se mai îmbrăcaseră astfel bătrînii, de la nunțile feciorilor.

Vestitul taraf de lăutari a lui Moș-Anghel (cărui i zicea toată lumea Barbu-Lăutaru, fiindcă știa o sumedenie de cîntece bătrînești) cînta de foc de inimă albastră. Și naiul arunca triluri cristaline, întîiî încete, sfioase, apoi puternice, mai pline de foc, mai nestăpînite, ca svîrlite de o privighetoare vrăjită, îmbătată de lumina de argint a lunei. Iar glasul lui Moș-Anghel se înălța limpede și cald, ca un glas de flacău :

«Verde sălcioară,
 Dragă Mărioară,
 E destul de-asară
 Și de-alaltă sară,
 De cînd stați pe-afară...
 Streșioara pică
 Giubeluța-mi strică...»

Și Moș-Vasilică oftă, clătînind încet din cap :

«Lume, lume, cum te-ai stîns ca o lumînare...»

Și se uită, o clipă, cu'n zîmbet de vis la cucoana Varvara, care asculta, cu ochii albaștri ca două peruzele, în gol. Și dintr'odată privirile bătrînilor se întîlniră și se umeziră.

Fripturile rumene veneau înălțînd aburii luminoși și umplînd încăperea cu mirodenia lor caldă; vinul roznovănesc, roșu ca rubinul, curgea ca dintr'un isvor. Iar afară, în noapte, tîrgușorul clocotea de harapnice, buhae, tobe, tălângi și glasuri. Și din cînd în cînd, se auzeau pași în cerdac, se zăreau umbre nelămurite la geam, și de odată izbucnea ca un uragan larma cumplită a urătorilor, cutremurînd din

temelie casa bătrână, și acoperind glasul ce prindea a înșira trăgănat povestea cu «bădica Traian», ce-a încălicat :

«Pe un cal graur,
Cu șaua de aur,
Cu frîul de mătasă
Cit vița de groasă...»

Și în melancolia dulce ce-o picura în suflele taraful lui moș-Anghel, cuconu Vasilică începu a ofta :

«Așa, zi-î, moș-Anghele, zi-î, măi tată măi, cu foc, zi-î cu olean ca sireacul Barbu-Lăutaru... Așa, am un gust s'o fac lată bre în astă-sară... Da ce îs cu băeții mei, cu feciorii mei, sireaciî, ca niște brazî măi tată măi...»

Și cînd se sfîrși cîntecul, suspină :

«Moș-Anghele, ia să-mî zici o ciocîrlie, da știî, coló, cum îmi place mie bre ...Să mă ardă la inimă... Așa... Așa... încetinel... Ca din văzduh să vie, ca din văzduh, măi tată măi...»

Apoi privi cu un zîmbet de nesfîrșită dragoste la feciorî, și rămasă așa pe gînduri, răzămat de spatorul scaunului, cu ochi calzi la ei, cu barba revărsată pe pept, lucind în lumină ca o pală de mătasă albă. Și se gîndea moș-Vasilică, c'o undă fierbinte în inimă, că nu se poate fericire mai mare pe lumea aceasta, ca fericirea de a avea urmași. Să ai feciorî tot unul și unul, toți voinici, toți cu rostul lor pe lume, toți cinstiți cum ai fost și tu, cum ai fost și strămoșii tăi care dorm somnul de veci, — și să-î vezi strînși pe toți în jurul tău și să-ți crească sufletul privindu-î, și să-ți privești nepoții, puii aceștia de oameni, care are să fie și ei odată oameni de ispravă. Și tu, tată și bunic, să stai așa și să te gîndești că ceva din tine, ceva din sufletul tău, din înfătușarea ta, are să trăească în urmașii tăi, carne din carnea ta, sînge din singele tău.

Și iată că din ochii calzi ai bătrînului izvorîră două lacrimi și lunecară încet în barba albă, lucind ca două mărgăritare, și iată-l că să ridică cu paharul plin în mîna și zice c'o tremurare ușoară în glas :

«Să trăiți dragii tatei, anî mulți și fericiți, și s'ajungeți să sărutați cununile nepoților și strănepoților voștri... Și vă mai doresc, dragii tatei, să petreceți și voi ca mine multe zile dalbe și fericite în mijlocul urmașilor voștri și să simțiți și voi ce-am simțit eu în sara asta... Și hai norocul cel bătrîn și cele rele să se spele, cele bune să s'adune și cînd ne-o fi mai rău, ca acum să ne fie...»

Și cînd sfîrși moș-Vasilică logosul acesta, i se umeziră ochii, și-î îmbrătușă pe rînd, sărutîndu-î, pe feciorî, nurorî și pe nepoți și la

urmă și pe cucoana Varvara, care plîngea de-al binele, pe cînd taraful cînta cu foc *Închinarea*, de se cutremurau geamurile.

Iar Ionică, băeatul cel mare, făcu semn tarafului să tacă, și umflîndu-se în pene ca un curcan dădu tonul:

«Muuu!... Muuu!... Așa, bun... Moș-Anghela după noi... Luați sama... Una, două, trei!».

Și cîntarea izbucni ca o vijelie:

«Mu-u-ulți ani trăească... Mu-u-ulți ani trăească... Mu-u-ulți ani trăea-a-a-ascăă...»

Cîntău cu toții: feciorii nurorile, pînă și nepoțelii, în isonul moale al tarafului.

«Sssit! Încet acu, încet!» rosti Ionică, întinzînd minile. Și cîntarea scăzu, adîia numai ușor, ca dintr'o depărtare nemăsurată. Și glasul prichindelului de Mihăiță, care cînta în picioare pe scaun, cu păharul în lumină, se înălța deasupra, cristalin și subțirel ca un vîers de înger, pe cînd bătrîni ascultau cu-un zîmbet dulce ca o lumină din altă lume, cu ochi la nepoțel.

Și cînd se sfîrși cîntarea, moș-Vasilică îl ridică pînă în grindă și coborîndu-l îl sărută în creștet și zise:

«Halal băet, domnule! Ptiu, nu-î fie de deochi. Are să moară fetele după el, mîncal-ar moșu să-l mînce...»

Și dînd păharul de dușcă, se așeză pe scaun și-și aprinse ciubucul; aruncă un noursaș albastru de fum și după un răstimp cuvîntă pe gînduri, cu ochii umezi la feciori:

«Nu, nu, flăcăii tatei, nu e fericire mai mare supt soare ca fericirea de a avea urmași! La început cît ești tînăr te fură ca o apă viața cu zădărniciile ei și vremea trece pe nesimțite; dar tîrziu cînd vine bătrîneța cu uritul ei, atunci e grozav să n'ai copii! Atunci numai vezi pustiul di'mprejur și vezi cît e de neprețuit lucru în lumea asta largă și plină de păcate, să ai copii, să aibă cine 'ți îndulci amarul vieții spunîndu-ți: tată!»

Cu toții ascultau înduioșați. Moș-Vasilică tăcu o clipă. Apoi urmă cu glas scăzut, c'o tremurare de durere:

«E adevărat că atunci cînd ai copii, ai și necazuri mai mari... Așa-î... Vin boli și tremuri să nu-î pierzi... Și cu toată grija, cu toată căutarea, cu toate nopțile nedormite, ți-î înghite pămîntul pe unii, — cum ne-a înghițit nouă pe Ghițșor și pe Viorica! — Ghițșor avea numai un an și frumos ce mai spunea: «tată și mamă» uitîndu-ni-se în ochi; iar cînd vedea mîncarea pe masă ce frumușel mai striga: «dăi, dăi, dăi!» dînd din amîndouă minușile... Și-a venit o anghină și cu tot zbuciumul, cu toată căutarea, ni l'a luat... Da Viorica... Îm-

plinise șapte ani, umbla la școală, și așa cât era de mititică, niciodată nu se juca înaintea de-ași învăța lecțiile... Și frumos ce mă spunea cu glăsușorul ei subțirel: *Grierul și furnica*, de-o prăpădeam din ochi de dragă și eu și mă-sa... Și s'a îmbolnăvit de lungoare și s'a dus și ea după Ghițisor...»

După o clipă de tăcere, Moș-Vasilică vorbi iar în liniștea grea ce se întinsese :

«Bine a spus cine a spus, dragii tatei: «Să nu-î dea Dumnezeu omului cât poate răbda!» Cînd perzi un copil, și se dărimă par'că cerul pe tine și-ți vine să țipi de durere, și te miri atunci cum de nu înnebunești, și te-înspăimînti decît poate răbda sufletul omenesc...»

Moș-Vasilică tăcu din nou și lacrimi fierbinți îi ardeau fața și în răstimpul acesta de tăcere dureroasă cu toții se gîndeau cu ochii umezi la cele două morminte din cimitirul de la marginea tîrgușorului, la cele două morminte peste care se cerneau acum nepăsătoare florile albe ale ernei. Și moș-Vasilică murmură încet :

«Dar tot măi mare e fericirea de cât durerea, fiind-că vă am pe voi.: Ce să fac însă aceia care au numai un singur copil, și-l pierd și pe acela?»

BCU Cluj / Central University Library Cluj

N. N. BELDICEANU.

RĂZBUNĂTORUL

1749.

*Sint prinși fără scăpare, de pe punte
Se-aude-un glas tăios ca de săgeată,
E căpitanul; în zadar măi cată
Și 'ncearcă vijelia s'o înfrunte.*

*E scrisă hotărîrea lui pe frunte:
'Copii în față moartea ni-se-arată,
S'o 'ntîmpinăm cu inima bărbată
Și să murim ca șoimii dela munte.»*

— «Vă dați saū ba?» — corabia se-aprinde,
Un brîu de foc acuma o încinde,
Și 'ncet încet se lasă, se apleacă;

*Strînși laolaltă, triști, sărută zdreanța
Ce le-a fost steag — și 'n timp ce se înneacă
Se-aude un glas grozav: «Trăiască Franța!»*

MIRON VOLBURĂ.

EDMOND ROSTAND

S A M A R I T E A N C A

(LA SAMARITAINE)

EVANGHELIE ÎN 3. TABLOURI, ÎN VERSURI

tradusă de

G. V. BOTEZ-GORDON

SCENA II-a

PREOTUL, AZRIEL, TINERII, BĂTRÎNI, NEGUSTORI, ETC. (Toți vin cu o încetineală de doliu; se opresc în fața fântinei și se văcăresc).

UN BĂRBAT.

Aici e fântina, cu trepte 'nnainte,
Săpată de însuși prea sfintul părinte
Iacov, Isaac, din Abram născut,
In cele prea sfinte adînc priceput.

ALTUL.

Tristeța ta, Lia, e 'n aste petale!

ALTUL.

Rașelo, chiar umbra mișcărilor tale
Iubi țarna asta!...

ALTUL.

Pe munte-aici, sus,
Trudiți purtătorii jos Arca-aū depus!

ALTUL.

Cind Abram copilul ca jertfă 'și dădu,
Din tufa aceasta berbecu-apăru!

ALTUL.

Parfumul ce vine adus lin de vînt
E-acel ce lui Iosif îi arde 'n mormînt!...

UN BĂTRÎN.

Pe-aicea coloane Iosue zidi!

ALT BĂTRÎN.

Sînt suflete-eterne prin aer aci!...

UN TÎNĂR.

De gloriu lumina pe-aici e-aurită!...

PREOTUL.

De asta eū valea o cred nimerită
 Ca 'n ea, voi din Sichem și voi Samariți,
 De relele țarei, venind, să vorbiți.

UN BĂRBAT (Intorcindu-se către ruinele care sînt în virful Garizimului. Ceilalți
 îl imită, prosternindu-se).

O, temple Garizim, de-a ta dărîmare,
 În templul din Sion, fu-o mare serbare,
 Și jidovii, ură îți port' și'n ruină!...

ALTUL.

În noi ei văd vecinic o sectă străină!

ALTUL.

Ei spun că noi cultul acel prea curat
 Cu culturî străine l'am amestecat,
 Cu idoli de-aceia de ris ori barbari,
 Ca Bènoth, ca Thârthag!...

ALTUL.

Zebùb, de țîntari!...

INTIUL BĂTRÎN Central University Library Cluj

Minciuni!... Căci noi singuri păzim cultu-evreu!

AL DOILEA BĂTRÎN.

Da ; Pentateucul cel drept noi mereu
 Păstratu-l'am bine 'n aramă legat!

PREOTUL.

El în Tabernacol a fost copiat
 Pe-o piele de oaie, cu-atenție mare,
 De-Abișuah...

INTIUL BĂTRÎN.

Care-î din Eleazare,
 Fecior de-a lui Aron...

AL DOILEA BĂTRÎN.

Cu Moisi bun frate.

UN TÎNĂR.

De ce ne-urăsc dară de-s drepte-astea toate ?

ALT TÎNĂR.

Ne 'ntîmpină 'n lume cu scîrbă ori care
 Așa ca pe scorpîi ce 'n iarbă-ar apare!...

PREOTUL.

Ca loc de 'nchinare ce-avem noi? O șură!

INTÎIUL BĂTRÎN.

Romanul ne stoarce, Iidanul ne 'njură!

UN BĂRBAT.

Pe mină Fariseul își face spălare
De-a rupt iasomie pe-a noastre răzoare!

ALT BĂRBAT.

Pe marmură toarnă el apă sfințită
De-a fost de vr'un arbor de-ai noștri umbrită!

UN TÎNĂR.

E prea mare chinul!

ALT TÎNĂR.

Și 'n timp ce jelim
Aripa acvilei pe frunți o simțim!...

ALT TÎNĂR.

Prea mult! La răscoală!...

UN BEȚIV.

Ba să 'ngrijim via!

INTÎIUL BĂTRÎN. (Bețivului)

Tu vreai decî de-apururi rușinea ș'urgia?...

BEȚIVUL.

Dar...

INTÎIUL BĂTRÎN.

Nu ai tu clipe de-aprindere vie?

BEȚIVUL.

Eū cat să uit chinul ce-avem...

INTÎIUL BĂTRÎN.

In beție!...

BEȚIVUL.

Pe muntele Ebal, în văi, de ce-s oare
Ostrețe frumoase cu vița 'n picioare?
Eū vreaū să n'am gînduri. Eū fac ca Noe.
Păgânii-aū o vorbă frumoasă — «Evohe!...»

AZRIEL. (care stătuse pînă acuma tăcut și necăjit).

Drept spune. Nu merge să lupți!...

INTÎIUL BĂTRÎN.

Negreșit,

În luptă e trudă. Pe cînd ce tihnit
 Li-e traiul cel leneș la sîn încălzit!
 Tu, fiule, uite, azi spuî cu dispreț,
 Iar erî, în mînie, eraî, da, măreț!
 Al șeselea astă-zî Fotina te leagă,
 Amanți avu dînsa cincî încă....

AZRIEL.

Mi-e dragă;

Ș'apoî nu-mî daî seamă de ce-s bun. Am zis
 O'o redobîndire de drepturî, e-un vis!...
 De-ar trece-un om vrednic, un om! l'aș urma!...
 Dar pină cã treacă, (arată bețivul)

Ca el fac: voi bea!

El uită bînd vinul cel slab, din măsură,
 Eû ainul cel tare din ochi, de pe gură!

INTÎIUL BĂTRÎN.

La fel sunteți înșă; așa e într'una,
 Nicî unul n'aduce-o idee....

UN NEGUȚITOR.

Am una:

Propun lingușirea, prin ea, noi, Romanii
 Îî prindem, și 'n urmă îi dăm spre dușmanii....

UN BĂRBAT. (furios eșind din mulțime).

Tu frică ai de luptă să nu-ți sfarme 'ntreagă.
 Taraba!... Zeu, spada cea blindă ți-e dragă!...
 Și cit l'al tău aur tăiușu-î stă pază,
 Ai ține-al tău umăr supt latul ei, loază?...

NEGUȚITORUL.

Dar...

BĂRBATUL.

Taci!... Vreaû răscoala s'o începem îndată!
 De Iuda Galiotul avem proba dată!
 Să nu mai dăm birul, sa nu mai primim
 Ca dijma pe sare trecînd s'o plătim!

PREOTUL (bărbatului)

Vrei furt?... Siluire?... Profit din mișcare?...
 Destul!... Te cunoaștem, ș'a ta vinătoare!...

Propun eu, să stringem toți banii în grabă,
 Clădind templul iarăși! Jidaniî de-o treabă
 Ca asta-or să crape, ș'or fi înfrinți tare;
 Caiafa-o să piară de-atîta turbare!...
 Cînd noi, pe Garizim, cu toții-adunați
 Serba-vom un Purim, vom fi răzbunați!...
 Refaceți dar templul, și ca și 'nnainte
 Renașteți iar cultul. Un Mare-Părinte
 Numiți, că 'nspre bolta ce stelele-o-alint
 Să sune din cornuri lucrate 'n argint!

NEGUȚITORUL.

Supt laba ta moale, las' știm noi c'ai ghiare!
 Ș'acel Mare Preot aî cine-a fi oare?
 Tu!?... Vrei tu efodul să-l porți? Strașnic ții;
 Și mantia cea cu aurării
 Și flori; cînd grenadă și cînd clopoțel,
 Și platnic să fie, poporul, tot el!

PREOTUL.

Tac, josnică fire! Te du la tejghea!

BĂRBATUL (care vorbește înaintea neguțitorului).

E-otravă-acum, popa, că 'n inima sa
 Văzurăm!

PREOTUL. (bărbatului).

Bandite, pe-a ta n'o știu eu?

BĂRBATUL.

Taci vierme!

PREOTUL.

Tîlhare!

ÎNȚIUL BĂTRÎN. (acoperindu-și fața)

Din rău în mai rău!

Ei, ce-ți spuneam? Moartă-î speranța 'n mai bine
 Și iată pricina că lenea mă ține:
 De-a sale-interese orbit fie-care!
 Sfirșitu-î acolo. Vai, țara ne moare!

UN PĂSTOR (din mulțime)

Dar Mesia?

TOȚI.

Cine?

PĂSTORUL (înaintînd)

Zic : «Mesia?»

PREOTUL. (ironic)

Bine !....

PĂSTORUL.

Mereu măi arare vorbiți de el !.... Vine ?..

PREOTUL. (surizînd)

Vezi bine !

PĂSTORUL.

Ha-Șaab, cel din profeție ?

PREOTUL.

De sigur, chiar dînsul, da, da, o să vie!

Noi preoții-atuncia vom fi preveniți,

Ș'om spune noi lumii (altor preoți cari îl înconjoară :)

Cît sint de amăgiți!

S'aũ scurs vremi atîtea și tot staũ gătiți!

BCU Cluj Central University Library Cluj

PĂSTORUL.

Și cînd vine oare ?

PREOTUL.

Cu-atît măi curînd,

Cu cît sacrificii măi multe 'ți fi dînd.

PĂSTORUL.

Ei! spuneți că vine, habar n'aveți cînd !..

Și ce e Mesia ?

UN TÎNĂR.

Războinic!

PREOTUL.

Ba-î chiară

Pontif!

ÎNTÎIUL BĂTRÎN

Pe nori vine!

UN TÎNĂR.

Pe-un cal care zboară!

E ATÎTA LINIȘTE...

E-atîta liniște în preajmă,
Atîta pace pe pămînt,
Nici adierea nu s'aude,
Nici un erîmpei pierdut de vînt.

În pace, plopii din grădină
Se 'nnalță 'n limpede văzduh,
Pe vale trișea nu mai sună,
La iaz e liniște prin stuh.

Pe cer, doar luna dă lumină
Și stelele elîpese ușor,
De par'că staū să se desprindă...
Și îneă nici un fulg de nor.

În suflet, patimile în să, Library Cluj
Încep să mă frămînte 'n chin
Și pier doar eînd apare 'n mînte
Privirea chipului blajin...

AL. ȘEFKIN.

Discursul de recepție al d-lui Mrazec

Despre origina petrolului

Vinerea trecută, d. L. Mrazec, profesor de mineralogie la Universitatea din București, și-a ținut discursul de recepție ca membru ordinar la Academia Romîna. Ca și Cobîlcescu, un alt fruntaș al geologiei romîne, d. Mrazec a tratat cu această ocaziune o chestie îndeosebi importantă, dar foarte complicată, chestiunea originii și prezentării petrolului în scoarța globului, problemă către care d. Mrazec a fost atras după un studiu intens de vre-o 8 ani, din punct de vedere teoretic și practic.

Chestiunea originii petrolului se discută de zeci de ani de zile, și de savanții de diferite specialități, îndeosebi de către himiști și geologi. Soluțiunile la care aū ajuns unii saū alții, nu sînt complet mulțumitoare,

căci chestiunea era tratată dintr'un punct de vedere prea unilateral: himiștii consideraū problema numai din punctul de vedere al nașterii hidrocarburilor ce constituiesc petrolul, lăsîndu-se astfel influențați de rezultatele sintezelor și lucrărilor de laborator. Geologii, pe de altă parte, consideraū chestiunea din punctul de vedere al prezentării și deplasării acestei substanțe în anumitele formațiuni ale scoarței globului. Astfel himiștii s'au pronunțat de obiceiū pentru origina anorganică (minerală) a petrolului, pe cînd geologii au îmbrățișat concepția unei origini organice (vegetală sau animală) a acestor hidrocarbure. Ce-i drept, au fost și cițiva geologi cari au admis și susținut ipoteza originii anorganice a petrolului, și printre aceștia a fost și Cobîlcescu, care acum 20 ani, în discursul său de recepție la Academie, a căutat să aducă probe din domeniul geologiei pentru susținerea acelei ipoteze. Mult mai puțini au fost însă himiștii, cari au înclinat spre ipoteza originii organice a petrolului, dar tocmai himiștii au fost cari au dat contribuțiuni prețioase și sprijin puternic acestei ipoteze.

Ce-i drept, problema este foarte vastă și pentru atacarea ei cineva trebuie să fie înarmat cu cunoștințe întinse în ambele domenii ale științei, care vin în atingere cu chestiunea petrolului; să fii himist bun, pe lingă un geolog excelent. Ca probă ne poate servi faptul că azi ipoteza care numără mai mulți aderenți e formulată de un himist și împuternicită de un geolog, ipoteza originii animale după Engler (himist) și Höfer (geolog). Chestiunea fiind astfel, noi cari cunoaștem lucrările d-lui Mrazec și-l apreciem în munca și studiile sale în chestiunea zăcămintelor petrolifere din România, ne așteptam în adevăr ca d-sa să atace și chestiunea originii petrolului dintr'un punct de vedere general, căci din fericire d-sa posedă o serioasă educație științifică și în domeniul chimiei¹⁾. Și în adevăr, am avut plăcerea să

¹⁾ D. Mrazec a făcut primele studii în țară și la Praga; a urmat cursurile Școlii de farmacie din București și după licență, la 1889, a plecat la Geneva să se specializeze în chimie. La «Ecole de Chimie», o secțiune a Universității, e director al Laboratorului de Chimie anorganică celebrul mineralogist Duparc; mediul și frumuseța subiectului l-a atras încetul cu încetul pe d. Mrazec, spre mineralogie. În scurt timp a devenit asistentul și colaboratorul lui Duparc, iar după trecerea doctoratului (cu o teză asupra M. Blanc), prin valoarea lucrărilor sale capătă distincțiunea de a fi docent pentru petrografie la Universitatea din Geneva. La 1894, vine în țară și în toamnă ia prin concurs catedra de mineralogie, înființată atunci la Universitatea din București. În București a continuat pe drumul apucat la Geneva și azi socotește mai mult de 70 de lucrări în domeniul geologiei, mineralogiei, petrografiei și geografiei făcute în țară sau în străinătate. Ceia ce e caracteristic pentru activitatea lui, e că a creat la noi o școală de geologie cu idei moderne, care a format mai mulți tineri geologi. Ca rezultat al lucrărilor sale și colaboratorilor săi, putem privi marele avînt ce au luat afacerile de petrol în ultimul timp, și înființarea Institutului geologic de la Ministeriul Agriculturii, etc.

auzim Vineri concepții nouă asupra nașterii petrolului și tratarea acestei chestiuni cu o competență și o claritate surprinzătoare. Discursul său la Academie va însemna un nou punct de plecare în studiul petrolului, atât în ce privește compoziția și origina lui, cât și în ce privește zăcămintele și răspîndirea lui. Chestia mai are și o altă importanță pentru țara noastră; prin producția căpătată anul trecut, țara noastră ocupă azi primul loc (cu 887 mii tone) printre statele europene producătoare de petrol (afară de Caucazia). Din expunerile teoretice asupra originii și zăcămintelor petrolului, se pot trage, cînd ele sînt conform faptelor, concluzii practice și indicațiuni prețioase pentru explorarea și exploatarea zăcămintelor petrolifere. Și gîndind la aceasta, d. inginer Saligny, care a răspuns d-lui Mrazec din partea Academiei, a avut o expresiune admirabilă: «Dacă țara noastră nu are zăcămintele de petrol cele mai bogate, are însă geologul cel mai priceput, care să descopere toate zăcămintele și întreaga această avuție minerală, spre dezvoltarea solidă și normală a industriei și economiei noastre naționale». Ne propunem să dăm în câteva explicații potrivite ideile principale ale discursului d-lui Mrazec.

(Va urma).

G. MURGOȘI.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

C R O N I C A

I. Știri culturale și artistice.

În locul d-lui Ion Kalinderu, a căruia prezidenție la Academia Romină se încheie acum, se crede că va fi ales cu siguranță d. Titu Maiorescu. Va fi una din alegerile de președinți cele mai fericite pe care le-a făcut Academia, de la întemeierea sa; pentru literatura și critica rominească, încoronarea scriitorului, cugetătorului, criticului și oratorului cu daruri de maestru va fi și o sărbătoare rară.

* Marele concert clasic al societății «Carmen» s'a amînat pentru Duminică, 8 Aprilie, orele 3 d. a., din pricină că orchestra Ministerului Instrucției publice nu era liberă în ziua stabilită de la început. Îndemnăm publicul, și cu acest prilej, să dea tot sprijinul—căci e meritat pe deplin—harniceii societăți și cuvenita răsplată morală conducătorului ei, d-lui Kiriac și membrilor corului.

II. Cărți.

Domnii C. Giurescu și N. Dobrescu ne dau în opera lor: «*Documente și regește privitoare la Constantin Brincoveanu*» (București, 1907, pg. 434) rezultatele fericite al unei activități științifice foarte conștiincioase și răbdătoare. E o culegere critică — deosebit de prețioasă și foarte bogată — a unui

însemnat număr de documente inedite din arhivele Vienei, mai ales din Archiva de război, apoi din Arhivele Curții imperiale și Statului. Ele pun într-o lumină nouă, puternică și limpede relațiunile lui Vodă Constantin Brîncoveanu și urmașilor săi cu Austriacii. Într-o introducere mai mare (pg. L), d-l C. Giurescu se ocupă de-aproape cu domnia lui Brîncoveanu, îndeosebi cu politica lui externă și cea financiară. Cartea s'a tipărit cu cheltuiala Prințului Constantin Basarab Brîncoveanu, unicul purtător în viață al gloriosului nume domnesc și un sprijinitor generos al culturii românești.

* D. Alexandru Lăpădatu extrage din «Convorbirile literare» trei studii de specialitate ale sale, punându-le la îndemîna istoricilor în două broșuri: una cuprinde «O nouă narațiune a luptelor dintre Movilești 1606 — 1607» și «Sigiliile Romanului și Cimpulungului muntean (pg. 13 în 8° mare), iar cealaltă «O nouă publicație de documente slavo-romîne cu privire la relațiile Țerii-Romînești și Moldovei cu Ardealul în sec. XV și, XVI, recensiuine» (pg. 45 în 8° mare). Amîndouă s'a tipărit la C. Göbl (București, 1907). Sînt prețioase comunicări și contribuiri istorice, expuse clar și întemeiate pe o cunoaștere întinsă a izvoarelor și pe o critică pătrunzătoare. Sc.

* Cartea d-lui *Dragoș, La Macédoine et les réformes* (Paris, Plon, 1906, XXII + 326 pg.), este scrisă pentru apărarea intereselor bulgărești în Macedonia. În prefață d. V. Bérard, care s'a mai ocupat cu această chestiune, cere controlul financiar și militar al puterilor și o comisiune internațională la gurile Vardarului, cum este și la Dunăre. Aceasta însă prin acțiunea puterilor apusene, plus Ungaria, care în viitor ar putea avea înțîietatea economică în Peninsula Balcanică. După ce se discută intervenția europeană și reformele, care se consideră drept cea mai mare ipocrizie a timpului, se dă, în partea a doua, o înșirare de toate jafurile și crimele comise de bandele grecești și sîrbești. Negreșit că toate victimele sînt numai Bulgari, lucru care se arată cu grijă la fiecare citațiune în parte. St. P.

III. Reviste.

«Floarea Darurilor» apare, de la 1-iulie Aprilie, săptămînal, în cite o coală. Numărul, care vestește schimbarea, cuprinde o dare de seamă a d-lui N. Iorga despre scrierile Alexandrinei Mihăescu și portretul regretatei poete, traduceri ritmate și nerimate din Longfellow și Leopardi, note de călătorie ale lui Mihail Kogălniceanu, publicate de d. Al. Lăpădatu, o dare de seamă a d-lui N. Iorga despre publicația de documente a d-lor Giurescu și Dobrescu, pomenită mai sus, și poezii populare din Ardeal.

IV. Ziare.

L'Indépendance Roumaine, nr. de Duminecă (literar), dă în traducere frumoasa nuvelă «O Viață» a d-lui Al. Vlahuță, cu o serie de informații și aprecieri asupra activității și operii poetului.

* Regretăm că ziarul *Lupta* se face apărătorul nechemat al d-lui Partenie Cozma, a căruia lipsă de tact și de bun simț dovedită în articolul despre

«Răscoalele țerănești» o dezaprobasem în termeni literari. Dealtminteri, sfaturile confratelui nostru, care azi tipărește articole nesocotite și mine le revoacă, ar fi cuminte să se păstreze pe seama redactorilor săi proprii, cari ar avea multe de învățat — și în stil și în cugetare — de la colegi mai vechi și mai pregătiți a vorbi drept și obiectiv publicului. Sc.

CRONICA VESELA

O călătorie în Infernul Literar

II.

Și scoborîndu-mă din barca,
Am spus: «Charone, te salut!
«Și-ți mulțumesc că Stixul negru
«Cu barca gratis m'ai trecut.

«Dar dac'-o fi în Iad durere
«Și plîsete și-amărăciune,
«Apoi te rog de-acum, Charone,
«Ca să-mi ascuți o rugăciune:

«Tu stai pe țărmul dimpotrivă,
«Cu barca ta, întotdeauna, —
«Dar cînd mă veți vedea la poartă
«Săa dacă-ți fac un semn cu mîna, —

«Pornește, bunul meu Charone,
«Și barca ta strabată vadul, —
«Pornește și de-aicia ia-mă
«Că m'a umplut de groaza Iadul.»

Bătrînul meu surise cinic,
Pe urmă mă privi cam galeș...
Și despărțindu-se de mine
Poruî napoi, tihnit, pe cale-și.

Cerbèr rîdea hidos în fața-mi,
Rînjia stupid, ca un dezmetic...
— «Ne! javra, nu rînji la mine
«Că nu-î frumos și nu-î estetic.

«Mă bine mi-ai deschide poarta
«Și m'ai trimite în Infern,
«Și n'ai mă aștepta momentul
«Ca 'n fața-ți să mă mai prostern.»

Aveam un «ce» de măreție
În glasul meu, ca într'o vrajă,
Că n'a mă stat pe gînduri Cèrber,
Haiducul pus să facă straja,

Și mi-a deschis îndată poarta.

Var! cum mă mă cuprinse frica,
Cînd am văzut imensa noapte
Din Iad, — și all'ceva nimica.

«Apollon, o! măreț Apollon,
«Din cer tu fă acum să cază
«Aici în Iad, în întuneric,
«O binefacătoare rază.

«Trimite-o, scumpul meu Apollon.
«Căci întunericul e veșnic,
«Și nu găsesc în tot Infernul
«O luminare pentru sfeșnic.»

Dar ruga mea nu-î ascultată....
Prin întunericul profund,
În Iadul stăpînit de Hades
Din ce în ce mereu m'afund.

Și ruga mea acum se 'ndreaptă
Spre 'ndrăgostita Proserpină:
—«Cucoană 'ndură-te de mine
«Și da-mi o rază de lumină.

«Nu mă lasa năuc pe drumuri
«Și nu fi, doamna mea, hursuză,—
«Iar de nu vrei să-mi dai o rază,
«Da-mi cel puțin o călăuză.»

Un glas înfiripat în aer
De-asupra-mi parcă se coboară:
—«Răbdare ai, că-ți vine rîndul
«Cînd tu vei fi stăpîn pe moară.»

Răbdare am, dar e 'ntumeric
În înspăimîntătoarea țară,
Și n'am măcar un biet cărbune
Său un chibrit pentr'o țigară.

«O! zei, ce stăpîniți Infernul,
«Hai! îndurați-vă acum
«Și-mi dați pe Hermes călăuză,—
«Nu mă lăsați așa pe drum.

«Nu mă lăsați pribeag aicia,
«În întunericul deplin,
«Că 'n vizită, de alta dată,
«Voi fi silit sa nu măi vin.

Un glas înfiripat în aer
De-asupra-mi iarăși se coboară:
—«Măi ai o leacă de răbdare
«Și-ți vine rîndul tău la moară.

«Măi ai răz pășește înaintea,
«Căci de vei trece aste locuri,
«Tu vei ajunge și vedea-vei
«Infernul tot, cu miî de focuri.»

—«Naluca, cine ești? Raspunde!
«Nu mă lasa în îndoială,
«Că nu măi am putere 'n mine
«Și nu măi pot de oboseală.»

Nici un răspuns de la Naluca,—
Și am rămas bătînd din buza.
Bre! groaznic e Infernul asta!
Ce soartă tristă și hursuză!

Si cu puterile sleite,
Cu gînduri fioroase 'n minte,
Dar cu nădejdea nepierdută
Mergeam încet tot înaintea.

Blagoslovit să fie ceasul
Ce mi-a adus înseninare,
Cînd am văzut întîia lumină
De la un foc din depărtare!...

Uitasem pribegia lungă
Și osteneala mea întreaga,
Și parcă lungă mea cărare
Mi-era acum așa de dragă!

În fund văd foc enorm și flăcări
Și văd cum se înalță fumul
Și mi-î cam teamă să m'apropit,—
Dar cel puțin acî-mi văd drunul.

Dar vă! o grea nenorocire
Din noî mă pune la 'ncercare!
Un rîu de păcură în cale-mi
Curgea, curgea cu 'nverșunare.

Ei, ce să fac? — Pe țarmul negru
M'am așezat, — sărman străin!—,
Cu sufletul cuprins de doruri
De 'ndurerare și de chin.

Și cum ședeam așa, cu gîndul
La nemiloasa noastră Parcă,
Zărî cum tot venea spre mine
Un om într'o enormă barcă.

Vă! Doamne, cîta bucurie!
Săltînd venea mereu trufușă
Ca să-mi aducă călăuză
Pe însuși Toni Bacalbașa.

*Marit să fie zeul Hades,
Ca rugăciunea mea umilă
Făcu să i se nască 'n suflet
Atita dragoste și milă.*

— «Noroc, — îmi spuse Bacalbașa—,
«Noroc și voe bună, nene;
«Dar ce vînt te-a adus pe-aicea
«Din raiurile pămîntene?»

— «Maestre, am pornit din lume,
«Pe unde tot dureri se cern,
«Și am venit să văd ținutul
«Intunecatului Infern.»

— «Dar ce vești îmi aduci de-acolo?
«Mă știe lumea să petreacă?
«Trăește . . . doctorul Urechia?
«Dar bravul căpitan Moș-Teacă?»

— «O veste vrei? E tristă vestea
Și plină de sfîrșit amar! . . .
Tu știi că Gœthe 'n tinerețe
A ris de-o fată din Weimar.

*Ei, bine! fata 'ndurerata,
Plîngînd, l'a blestemat cumplit,—
Și groaznicul blestēm de-atuncia
Abia acum s'a 'ndeplinit.*

*Așa a fost blestemul fetei:
— «Marite Doamne-'l pedepsește,
«Fiînd-c'a fost cu suflet negru
«Să-l vad tradus în romînește.»*

*Azi răzbunarea bieteri fete
S'a 'ndeplinit, precum ți-am spus;—
Ion Gorun, poet și critic,
În limba noastră l'a tradus.*

BCU Cluj / Central University Library Cluj ALEXANDRU G. DOINARU.

RASPUNSURI

D-rei *E. P.* — Mulțumiri pentru cele trimise și publicate. Scrisoarea va urma îndată după înțelegerea definitivă cu editorul care a fost dus. Ne-ar bucura mult să avem o veste de Paști, în versuri.

D-lui *I. Broșu.* — Păstrăm pentru n-rul de Paști frumosul imn al «Primăverii»; sîntem bucueroși și de alte poezii, tot atît de inspirate.

D-lui *G. Sutz.* — Traducerea d-tale, rătăcită printre hîrțile redacției, va apare săptămîna viitoare.

La revedere!

Nelumerit. — Ardeal. Ne ferim statornic de polemici personale și răspundem numai la provocări, dar și atunci: scurt și indelat. Pe acei cari nu cruță adevărul, la ce i-am cruțat?

Cărti

apărute în editura Insti-
tutului de „Minerva“
arte grafice

Bulevardul Academiei, 3. — Edgar Quinet, 4.

AUTORII CLASICI

L. B.	L. B.
ALECSANDRI V. — Poesii 1.50	EMINESCU M. — Poesii postume 1.50
— Teatru, vol. I 1.50	— Scrieri politice și literare 2.—
— Teatru, » II 1.50	— Literatură populară 1.50
— Teatru, » III 1.50	FILIMON N. — Ciocoiți vechi și noi 1.50
— Proză 1.50	ISPIRESCU P. — Legendele său basmele Românilor 1.50
ALECSANDRESCU GR. — Versuri și proză 1.25	NEGRUZZI C. — Proză 1.50
BĂLCESCU N. — Istoria Românilor supt Mihai-Viteazul 1.50	ODOBESCU AL. — Vol. I. Opere complete 1.50
BOLINTINEANU D. — Poesii 1.50	PANN ANTON. — Opere complete 1.50
CREANGĂ I. — Opere complete. 1.50	
EMINESCU M. — Geniu pustiu . . . . . 2.—	

NB. — Toate aceste scrieri — exceptând „Poesii Postume“ și „Geniu Pustiu“, de Eminescu, — se găsesc în ediții de lux . . . à Lei 3.— vol

AUTORII CONTIMPORANI

L. B.	L. B.
ALDEA-SANDU C. — În urma plugului 1.50	HODOȘ CONSTANȚA. — Frumos. 1.50
— Drum și popas 1.25	IORGA N. — Cuvinte adevărate. 2.50
BÎRSAN Z. — Visuri de noroc . . . . . 2.—	— Drumuri și orașe din România 2.50
BELDICEANU N. N. — Chipuri de la mahala 1.50	— Sate și mănăstiri din România 2.50
BOUREANU EUG. — Povestiri din copilărie 1.50	— Pe drumuri depărtate 1.50
COȘBUC G. — Valuri alinate, poesii traduse din Carmen Sylva 1.50	— Neamul românesc în Bucovina 2.50
CHENDI IL. — Preludii 2.50	— Neamul românesc în Ardeal și țara ungurească, 2 volume à 2.50
— Foiletoane 2.50	— Gînduri și sfaturi ale unui om ca oricare altul 1.50
— Fragmente 2.50	— Ștefan-cel-Mare și Mihai-Viteazul . . . . . —.50
CUNȚAN MARIA. — Poesii. 1.25	— Istoria Românilor în chipuri și icoane 2.50
DELATISMANA CORN. IOANA. — 100 basme pentru copii 2.50	IOSIF ST. O. — Din zile mari . . . . . 2.—
EMILGAR-GĂRLEANU. — Bătrîni 1.50	— Credințe 1.50
FLANMARION C. — Tainele cerului (tr. d. H. G. Lecca) 1.50	LECCA G. H. — Poesii 1.50
GENLIS D-NA (de). — Povestiri morale pentru tinerime 1.50	LIVESCU FLOREA MARIN. — Nu se cuvine! 1.50
GORUN ION. — Taina a șasea 1.50	MANOLACHE-HOLDA I. — Fețe 1.50
GRIGOROVITZA EM. — Chipuri și graiuri din Bucovina. 2.50	

	L. B.
PAPAHAGI N. și JULES BRUN . . .	
Moșneagulde la munte . . .	1.50
PAUL AUGUSTIN. — Între Someș și Prut . . .	1.50
PETRESCU-PETRA N. — Ilie Marin . . .	1.50
POP VASILE. — Ris și plins . . .	1.50
— Domnița Viorica . . .	2.—
POPOVICI C. AUREL. — Vorbe înțelepte . . .	1.50
ROSETTI R. D. (Max). — Între Capșa și Palat . . .	2.—
Rutenisarea Bucovinei . . .	3.50
SADOVEANU M. — Povestiri . . .	1.50
— Crișma lui moș-Precu. . .	2.—
— Dureri înăbușite . . .	2.—

	L. B.
SADOVEANU M. — Șoimii . . .	1.50
— Povestiri din război . . .	2.—
— Floare-Oflită (roman). . .	2.—
— Amintirile căprar Gheorghită . . .	2.—
SCROB C. — Rouă și brumă . . .	1.50
SCURTU AUREL. — Călauza stațiunilor Balneare și Climate-riche din România . . .	2.50
SLAVICI I. — Vatra părăsită. . .	2.—
— Din bătrîni. . .	2.50
TEODORU A. GH. — Din viața marinarului . . .	1.50
VOINEȘȚIE-BRĂTESCU I. — Nuvele și schițe . . .	1.50

BIBLIOTECA POPULARA „MINERVA”

No.		L. B.
No. 1—3.	Istoria populară a Romînilor . . .	—45
» 4.	Cîntarea Romîniei . . .	—15
» 5.	Istoria populară a literaturii Romîne . . .	—15
» 6.	Revoluția lui Tudor Vladimirescu . . .	—15
» 7.	Perdere Basarabiei. . .	—15
» 8.	Unirea Principatelor. . .	—15
» 9.	Mihail Cogălniceanu. . .	—15
» 10.	Vasile Alecsandri . . .	—15
» 11.	Stefan-cel-Mare . . .	—15
» 12-13.	Istoria lui Mihaï Vi-teazul, de N. IORGA . . .	—25

No.		L. B.
No. 14.	Revoluția lui Horia . . .	—15
» 15.	Răpirea Bucovinei . . .	—15
» 16.	Cum să ne creștem copii . . .	—15
» 17.	Păstrarea sănătății . . .	—15
» 18.	Ce să citim? . . .	—15
» 19.	10 Mai . . .	—15
» 20-22.	Războiul pentru nea-tîrnare . . .	—45
» 23.	Viața și faptele Mitro-politului Moldovei Veniamin Costachi . . .	—15
» 24.	Aritmetică . . .	—15
» 25.	Femeia în revoluția din Rusia de E. Arbore-Balli . . .	—15

BIBLIOTECA MUSICALĂ „LIRA ROMÂNĂ”

Conținînd cele mai frumoase romănțe și cîntece
naționale romîne pentru voce și piano

NUMERELE APARUTE :

1. Deșteaptă-te Romăne. Cîntec patriotic.	11. Cucuruz en frunza'n sus. Cîntec popular.
2. Luna doarme. Romănță populară.	12. Fetii din acel sat... Arie din Transilvania.
3. Aoleu! Arie populară.	13. Popa zice că nu bea. Arie popular.
4. Suspine crude. Romănță populară.	14. Înmioara mea. Arie populară.
5. Cîț te-am iubit. Romănț. popular.	15. Am un leu și vreau să-l beau. Cîntec popular.
6. Călugărul. Melodie populară.	16. Pasăre galbenă'n cioc. Cînt. pop.
7. Pentru tine Jano. Cîntec popular.	17. Inutul Regal Romău de Hübsch.
8. Donă fete spală liuă. Arie popul.	18. Cîntecul Gîntei Latine.
9. Ce te legeni codrula? Romănță.	
10. Steluța. Romănță.	

Prețul unui Ex. 20 bani.

De vânzare la toate librăriile din țară și la Instit. de arte graf.

și edit. „MINERVA”, București, B-dul Acad., 3.—Eđgar Quinet, 4.